

Красимир Бачков
Особен поглед

Сър Пенчо:

– Мързелът е най-прекрасното състояние, на което може да се наслади човек в природата! Таньо Вампира:

– Царска работа е мързелът, точно като за нас! Коста Келеша:

– Като се има предвид, че на никого не пречим, то не се знае със сигурност, дали не сме дори в полза на обществото! Ами ако крадахме през това време, по-добре ли щеше да бъде?

Отговорите на тримата възрастни лентяи бяха предизвикани от мустакатия квартален полицай – капитан Духов, при една случайна среща с тях. Капитанът водеше някакво дълго и тягостно следствие в района на гарата, ядосваше се от собственото си безсилие, ловкостта на престъпника който преследваше, а този ден се случи слънчев и тих, съвсем подходящ за малък оглед на железопътните линии и депото. Дебелите гумени подметки на полицая, оставяха върху снега ясни и спокойни отпечатъци, нещо което не можеше да се каже за душевното му състояние в момента. Вече почти година, неуловимият разбойник нападнаше самотни хора, в повечето случаи жени, свалеше им златните пръстени и обеци, отмъкваше им чантите и след като прибереше парите и другите ценности, ги захвърляше. Действаше светкавично и неочаквано, с найлонов чорап на главата, беше млад според жертвите, защото бягал много бързо. Заплашваше с нож, но досега не го бе използвал при никой от обирите си. На два пъти полицията блокира района, веднага след извършеното престъпление, но без никакъв резултат. Това показваше, че разбойникът отлично познава терена, а може би живее дори нейде наблизо. При проведеното разследване обаче, не се намери тип, отговарящ на описанието. Естествено, наоколо имаше доста млади мъже, които да бъдат заподозрени, но те до един нямаха мотив, за да извършат подобно нещо. По една случайност в квартала нямаше безработни мъже, с изключение на Гичо Кривия, който си беше хром по рождение. Рецидивисти също липсваха, а и учениците от горните класове бяха свестни деца, без отклонения от доброто поведение.

Крачеше бавно капитанът, оглеждаше за сетен път пустите линии, а встрани, на старата товарна рампа, върху куп бракувани траверси, се изтягаха доволно тримата безделници и мързелуваха на воля. Между тях се зеленееше стъклото на бутилка евтино бренди, лека пара димеше от нагретите траверси и разтопения сняг струеше в малък капчук, пърпорец и разнасящ силния дъх на катран и смола в чистия въздух. Капитанът неволно им завидя, за безгрижието и умението, да се наслаждават просто на живота. Приблужи и ги запита, какво мислят за мързела

изобщо, философи по природа, без да се замислят, тримата отговориха по свой начин на въпроса. Дуков се засмя, защото друго не бе и очаквал.

– А не ви ли е обидно, че я карате също като бездомните песове? – посочи двете улични кучета, изтеглили се в основата на купа от траверси. Сър Пенчо, като най-старши в групата, пошава леко с вежди и отвърна:

– Ние всички сме деца на природата, капитане! В момента, само по една случайност сме такива, каквито изглеждаме. Кой знае, в следващият си живот дали ние няма да сме бездомни кучета, а те – мързеливци като нас!

– Господин капитанът ще е стражарско, а не бездомно куче! – допълни Коста, мъдрата мисъл на другаря си. Дуков не се засегна, защото се познаваха отдавна и не си връзваха кусур за глупости. Той посочи към полупразната бутилка:

– Каква е тая помя, дето я пиете?

– Бренди от цар Киро! Само за четиридесет лева бутилката! – уточни сър Пенчо – Ако искаш, опитай!

– Ба! – поклати глава капитанът – Да не съм си намерил черния дроб на пътя!

– Ние го прием и нищо ни няма! – Вие сте друга работа! Бродягите не възразиха, а капитанът бръкна и си извади портфейла. Отброи три банкноти по петдесет лева и ги подаде на сър Пенчо:

– Хайде виж там, прескочете до магазина, за бутилка истински коняк! Да е с емблемата на „Винпром“ на капачката и ако е по-малко от сто и четиридесет лева, не го вземайте! Това му е държавната цена, а певтините са ментета! През това време, ще си поговорим!

Сър Пенчо, невярващ на очите си, пое парите и веднага ги даде на Вампира:

– Айде, бягай! Чу, какво каза капитанът!

Приятелят му безропотно се подчини и забърза към магазина. Като по-млад няколко години от другите двама, той вършеше всичката черна работа в групата. Такова нещо обаче, досега не им се бе случвало – да ги черпи самият шеф на полицията в квартала! Просто да не повярва човек! Той или имаше рожден ден, или щеше да иска някаква услуга. Но с какво можеха да му услужат сиромаси, като тях тримата? И докато Вампира умуваше по пътя, капитанът мина направо на въпроса:

– Слушайте, момчета! Сигурно чувате от няколко месеца насам, за нападенията в този район? За кражби на дамски чанти и други такива?

Сър Пенчо и Келеша се спогледаха:

– Че това и децата го знаят! – отвърна тарторът на групата.

– Обаче и децата, и възрастните не знаят, кой ги върши тия зулуми! – въздъхна капитанът – На два пъти отцепвахме района, но не успяхме да го хванем тоя гад! Много бързо пипа, да го вземат мътните!

– Излиза, че не сте си свършили добре работата? – забеляза Коста Келеша.

Дуков го изгледа и се подсмихна кисело:

– Отстрани погледнато, може и така да се каже!

– И значи не сме единствените калпазани наоколо? – тържествуваще Келеша, но сър Пенчо го прекъсна рязко:

– Не дрънкай глупости! – и се обърна към полиция – Ние нещо можем ли да помогнем, капитане?

Дуков оформи с ботуша си малък ромб в снега и неохотно призна:

– Затова съм дошъл при вас! – помълча малко за тежест и продължи – Вие сте канапи разбира се, но точно в това ви е предимството пред нас! Докато ние се чудим къде по-напред да сколасаме, вие се шляете по цял ден и имате възможност да наблюдавате района, без да правите впечатление на никого. Всички ви познават, вие познавате всяко камъче в квартала и като се вземе предвид, с какъв мерак разтягате локуми за живота на мравките, или кучетата например, значи нищо не ви пречи да помъдрувате малко, кои от съседите ви е способен на подобно нещо! Естествено, докато развивате теориите си, ще хвърляте и по едно око наоколо! Бива ли?

Двамата пак се спогледаха и преди Келешът да отвори уста, сър Пенчо отвърна възторжено:

– Бива, как да не бива, капитане! Тая работа е само за нас! Пък аз да не се сетя по-рано! Че ние сме само за криминалисти бе! Какво правим по цял ден?

– Мислим! – И вместо да си търкаме мислите за разни глупости, така поне ще свършим нещо полезно! Нали, Келеш? – обърна се той към събрата си. Коста присви очи пресметливо и запита:

– А какво ще спечелим, като ви свършим работата, капитане? Бутилка коняк ли?

Дуков се почеса замислено по носа. Не му харесваше ситуацията, но се налагаше да преглътне резила. Тия тримата, макар и безделници, не бяха лоши момчета. Най-старият – сър Пенчо, вече приближаваше шестдесетте и минаваше за интелигента в групата. Имаше завършено средно образование и при всеки удобен случай не пропускаше да го изтъкне. Беше сменил много професии, при една от които се озова чак в

Ливърпул, като корабен готвач. Там успя дори да се ожени, за трите часа отпуск в пристанището. Намери една застаряла проститутка и набързо оформиха работата. По този начин напусна кораба и следващите шест месеца, търпя капризите на старата брантия. Повече свободният му дух не издържа и той се върна в Родината. С валутата, която донесе от Англия, успя да купи един бордей до гарата и така стана собственик на недвижим имот. Това го издигна високо в очите на хайманите и пияниците в квартала, които къде на майтап, къде на сериозно, започнаха да го титулуват „Сър“.

Вторият – Коста, с пълно основание си бе заслужил прякора „Келеша“. Нямахме разговор, при който той да не оспорва мнението на другия и независимо дали има познания по темата, се налагаше упорито и крайно неотстъпчиво. Обичаше да се заяжда и подиграва с всеки, който се случеше край него. От всичко, най-много мразещо жените, може би защото бе останал стар ерген. За него по-голяма обида от „Женска дойна“ нямаше. При Сър Пенчо Коста живееше от седем години, точно от времето, когато приятелят му се разболя от дизентерия. Тогава, в продължение на три месеца той се грижи безвъзмездно за него и когато Сър Пенчо накрая се вдигна на крака, двамата разбраха, че са свикнали един с друг и няма нужда да се разделят. Впрочем Сър Пенчо единствен се ползваше от привилегиите, да не става обект на язвителните забележки на приятеля си.

Третият и най-младият от всички – Таньо Вампира, точно на Нова година щеше да празнува своята петдесетгодишнина, половината от която кажи-речи, изкара по затворите за различни прояви на дребно хулиганство. В тая графа обаче никога не влизаше кражбата, факт с който Таньо много се гордеше. Той беше „честен“ мошеник, както Коста понякога го наричаше. Докато беше трезвен, от Таньо едва ли щеше да се намери по-кротък човек в квартала, но напиеше ли се веднъж, ставаше непредсказуем. Можеше да извърши куп дивотии за отрицателно време, а после най-често да съжالياва за стореното. Когато не беше в затвора, живееше при Сър Пенчо и се грижеше за дома.

Ето тия тримата, трябваше да помогнат на капитана и затова той въздишаше толкоз тежко. Разбраха се, че ако стигнат до някакво заключение за евентуалния престъпник, веднага ще се обадят в полицията, откъдето ще получат всякакво съдействие. Щеше да им бъде гарантирана дори анонимността, но това бе отхвърлено с възмущение от Сър Пенчо.

– За какво ще се блъскаме толкова, ако не узнае целият град, че точно ние сме хванали бандита?!

– Добре, добре! – засмя се капитанът – Тогава ви обещавам, че ако наистина успеете в тая работа, освен рекламите в трите вестника, ще ви покажат и по градската телевизия!

– Мъжка дума?

– Мъжка дума!

– Да си стиснем ръка тогава! – предложи Сър Пенчо – В Англия джентълмените така правят и затова работата им върви! Всеки си държи на думата, без разни договори, документи и всякакви такива глупости!

Капитан Дуков пристъпи към траверсите, двамата безделника се смъкнаха от тях и тържествено се ръкуваха. Към тях се присъедини и Таньо, след като донесе коняка, така споразумението беше сключено и тримата приятели пристъпиха към най-сериозното дело в живота си. То щеше да им донесе слава, известност и много уважение, при това не само от кварталните пияници.

Следващите дни се случиха мрачни и много студени. Температурата падна до –18 градуса и хората гледаха да си стоят на топло в къщите. Въпреки това, престъпникът нападна поредната си жертва и този път това беше един пиян старшина. Освен портфейла, на този нещастник му бяха смъкнати и гащите, а после захвърлени върху клоните на едно близко дърво. Добре, че поне пистолет нямаше, защото тогава и до затвор можеше да стигне. Но и така, шегите които бяха предизвикани от случката, не прекъснаха почти месец. Тримата набедени криминалисти умуваха от сутрин до вечер, напиваха се редовно, докато един ден Таньо Вампира не счупи одеколona на Сър Пенчо. Тъкмо се беше обръснал и посегна към евтиния одеколон, когато някои почука силно на прозореца. Ръката му трепна и той го изпусна в желязната мивка, Стъклото се пръсна и стаята се напълни с ухание на лавандула. Оказа се, че ги смущава пощаджийката, която носеше пенсията на Сър Пенчо. От тримата, той единствен получаваеше този малък, но постоянен доход, който неведнъж ги спасяваше от дълго и сигурно гладуване. Малката сума от пенсията бе неприкосновена и никой не си позволяваше да харчи от нея за нещо друго, освен за хляб, а понякога за сирене или кашкавал.

След като пощаджийката замина, Таньо започна да събира счупените стъкла в шепи и виновно да се оправдава:

– Че да чукне като хората, да я вземат дяволите! Тя заблъскала като луда, а човек не одеколona, ами и ченето си ще изтърве! – от дългия престой по затворите, се бе сдобил с изкуствена челюст, два от зъбите на която стърчаха много смешно встрани, откъдето му идеше и прякора. – Ти не се ядосвай, Сър, аз ще ти купя друго шише! Той поне е евтин, да

не е на Мара „Шанел“-а я!

Сър Пенчо броеше за трети път пенсията, когато застина неподвижно. Внезапно озарен от някаква мисъл, той накара другаря си да повтори.

– Какво да повторя? – учуди се Вампира.

– Последното изречение! – странна усмивка правеше вида на Сър Пенчо много загадъчен.

– Ами-и... казах; че ще ти купя нов одеколон!

– Не, не това! Коста и Вампира се спогледаха. Последният дори бръкна в джоба си за пари. Обидено рече:

– Ако нещо се съмняваш, аз сега, веднага...!

Сър Пенчо удари с длан по масата и поглеждайки поотделно двамата, заяви:

– Мисля, че открихме!

– Какво? – в един глас запитаха те.

– Престъпника, или по-точно престъпничката!

Те любопитно го зяпнаха, а той започна да обяснява:

– Влизали ли сте в квартирата на Мара?

Двамата отрицателно поклатиха глави. – Аз обаче съм влизал! – важно уточни сър Пенчо.

– И какво от това? – не се стърпя Келеша.

– Това, че Мара е престъпничката! – и за да не ги мъчи повече продължи. – Миналата година през март, когато цялата пенсия отиде за плащане на данъци и ток, се отбих в квартирата и за малък заем. Ако си спомняте, тогава няхахме какво да прием и бях купил бутилка чист спирт.

– Но нали тогава каза, че парите ти ги дал началник-гарата? – прекъсна го Вампира.

– Точно така! – съгласи се сър Пенчо. – Защото Мара не ми даде нищо. Тя тъкмо се прибираще от работа и когато я помолих за тях, страшно се ядоса. Развика се като откачена, отвори вратата и ми показа един бюфет, целият пълен с шишенца от нейния парфюм. – „Кво си мислиш ти, дърт пияница такъв?!“ – пенеше се тя – Едно шишенце „Шанел“ струва три хиляди лева, а заплатата ми е точно колкото за две шишета! Аз ако имам пари, ще си напълня стаята с парфюми, а няма да ги давам на тебе!

Той замълча, очаквайки другарите му да се сетят, но те продължаваха да го гледат озадачени, трябваше да им обясни като на малоумни:

– Защо всички я наричат Мара Шанела?

– Заради парфюма, дето си го пръска и мирише на дърта курветина!
– отвърна Вампира.

– Но тя се парфюмира всеки ден, при това доста обилно! – забеляза вече и Келеша – Човек може да я подуши от цял километър, а ти казваш, че имала цял бюфет шишета?

– Точно така! – доволно се облиза сър Пенчо.

– При тия невъзможни цени, откъде взема пари, за да ги купува това? – направи генералния извод Келеша.

Тримата се спогледаха като котараци, а Вампира подскочи и се плесна по плешивата глава:

– Ами тя какво работи, а? – и сам си отговори. – Кранистка на гарата! Бачка на високо по цял ден и вижда всичко надалеч! Каквато е коравя, не жена, или пиан фатмак, а бик ще свали ако рече!

– Точно така! – заключи сър Пенчо – Сега разбрахте защо я подозирам, нали?

Коста побърза да обобщи:

– Като се има предвид, че е грозна стара мома, злобна като пепелянка и хищна като пор – всички сте виждали как убива врабчета с прашка от крана, ще стане ясно и на слепец, че тя е престъпничката! Още повече, тя някога е тласкала гюлле и е много силна! Веднъж я гледах как надви един железничар на канадска борба и после се изфука колко награди имала от гюллето! – Абе изобщо, само една жена може да извърши такива гадни неща, знаех си аз, че е женска работа от самото начало, но вие не вярвахте!

– Вярно, онзи ден точно това разправяше! – подкрепи го Вампира, но сър Пенчо махна с ръка пренебрежително:

– На Коста все жените му са криви за всичко! Тогава го каза не защото се е досетил, а ей тъй – по навик, за да ги оплюе принципно.

Келешът не се впусна в спор, защото сър Пенчо беше прав. Тримата уточняваха още малко нещата, после взеха решение, което не се поправи на Коста, но бе принуден да го приеме, защото бе малцинство в компанията. Облякоха се набързо, сър Пенчо пусна един малък чук в джоба на стария си балтон, а Коста се въоръжи с ръжена от печката. Вампирът, кален от многобройните битки с побратимите си – кварталните пияници, не взе нищо. Тръгнаха без да губят време, защото вече се мръкваше и не трябваше да изтърват заподозряната. При мостовия кран на гарата пристигнаха навреме, точно когато Мара слизаше по стълбите от своята крепост. Сър Пенчо извади и стисна здраво малкия чук, а Келеша завъртя ръжена със заплашителен вид. Кранистката скочи пред тях

и учудено се озъби:

– Кво искате бе, отрепки? Ще ме нападате ли? – и пристъпи дръзко към тях.

Сър Пенчо отвърна спокойно:

– Има си хора за всичко, Шанел! Ние не нападаме, а напротив! Дошли сме с добро и изцяло в твоя полза е да си траеш и да чуеш какво ще ти предложим!

Кранистката се изсмя:

– Кво ще ми предлагате бе, боклуци? Я се разкарайте, че ако ви метна!

Келешът не издържа и изплю камъчето:

– Ние знаем, че ти си престъпничката, подла гадино! Ти нападаш хората и обираш парите!

Мара трепна сепнато, сви юмруци и се нахвърли върху мъжете. Пръв си изпати Келеша, който получи два-три бързи удара в лицето и се свлече на земята. Той продължаваше да стиска ръжена, без да го е използвал. Вампирът се опита да и подложи крак, но сам падна в схватката. Успя обаче да се вкопчи в нея, което затрудни действията и. Сър Пенчо хитро бе отскочил в страни и сега, издебнал подходящия момент, замахна късо с чука и я цапна по главата. Див писък се разнесе от ранената побойничка, но тарторът на групата не я остави да крещи. Удари я още веднъж, тоя път с плоското на чука и тя се свлече в несвят на земята. Тримата побързаха да и вържат ръцете, с помощта на капронено въже, което предвидливо носеха. Заотупваха праха от дрехите си, докато чакаха жената да се съвземе. От псувните, които избълваха за това кратко време, можеше да се разтрепери и легионер. Това се видя недостатъчно на Келеша и когато тя отвори очи и се размърда, я срита здраво в квадратния задник. Мара се опита да се освободи, но въжето стягаше здраво ръцете и, правеше я абсолютно безпомощна. Толкова и беше зле, че зариде без сълзи, като повтаряше отчаяно:

– Тия отрепки, тия отрепки!

Сър Пенчо се подпря на крановата стълба, запали цигара и вече спокойно запита:

– Е, сега ще преговаряме ли?

В отговор жената се опита да го заплюе и като не успя, процеди глухо:

– Мамка ви и копелета!

– Добре! – кротко отвърна старият лентяй. – Ние мислехме да се споразумеем и да не те предаваме на полицията, но щом предпочиташ

целият град да ти гледа резила...! Твоя работа! – обърна се към другарите си. – Вдигнете я и да тръгваме!

Те я изправиха, при което Келеша чак замижа от гнусотия, докато я дърпаше.

– Чакайте! – вече стъпила на краката си, рече жената. – Как ще докажете, че сте ме видели? От последния обир минаха няколко дни? Защо досега не ме издадохте на ченгетата?

Сър Пенчо направи гримаса на явно задоволство. Тя си призна и така заглуши малкото съмнения, които му бяха останали. Погледна я с насмешка и рече:

– Историята с фатмака не беше новост за нас! Ние те видяхме още с предната ти жертва – една жена, – ако си спомняш! Решихме да те издебнем и си приготвихме фотоапарат за целта! И макар снимките да не станаха много качествени, на тях добре се вижда как му виждаш сметката! Има една, на която му свалящ гащите, друга, където ги хвърляш на дървото и изобщо, такъв албум сме ти приготвили, че има да му се радваш бая годинки в затвора!

– Къде са снимките? – не усети блъфа жената.

– Утре ще ги видиш във всички вестници! – успокои я сър Пенчо – А сега, да вървим!

– Чакайте! – опъна се тя – Казахте, че може и да не ме предадете, нали? Какво ще искате в замяна, като знаете, че не съм богата?

– Колко пари можеш да събереш? – обади се отстрани Вампира. Сър Пенчо го изгледа намръщено, но Мара вече смяташе:

– Имам една книжка в ДСК-то с девет хиляди и още една, в друга банка с петнадесет. Значи, двадесет и четири хиляди мога да ви изтегля още утре сутринта! Какво ще кажете?

Тримата се спогледаха, но преди останалите двама да развалят работата, сър Пенчо заговори авторитетно:

– Слушай, тъпа гъско! Не ти щем парите! Ние не сме никакви доносници, че да те изпеем в полицията! Имаме си достойнство и сме джентълмени, а отрепка си самата ти! – той бръкна в балтона и извади сгъната на две тетрадка, заедно с една химикалка. Размаха ги под носа ѝ, а в малките и зли очички на жената блесна надежда.

– Сега ще отидем у вас, ще седнем и ти подробно ще опишеш всичките си зулуми! После ще се разпишеш и ще събереш всичките „Шанели“ в една торба! Сама ще ги начупиш с ей това – показва малкия чук – а от утре се задължаваш всеки месец да ни носиш на първо число по пет бутилки коняк!

– Коняк „Плиска“! – уточни Вампира.

– Да! – кимна съгласен тарторът на групата и продължи. – След всички признания, които ще напишеш, трябва да обещаеш писмено, че повече такива неща няма да правиш! Ясно?

– Ясно! – подскочи тя от нетърпение – Но каква е гаранцията, че утре няма да решите нещо друго и да продължите да ме изнудвате?

– Да те изнудваме! – повтори театрално сър Пенчо. – Ние да те изнудваме! – и в тоя момент тримата се разсмяха, а Мара облекчено въздъхна.

– Отвържете ме ида вървим! – почти приятелски предложи тя, а мъжете, след кратко съвещание го сториха. Келешът за всеки случай държеше вдигнат ръжена, но като тръгнаха, разбра, че предпазната мярка е излишна. Скоро стигнаха в жилището на жената и тя написа прегрешенията си в тетрадката. Радваше се, че се е отървала толкова лесно, но когато се наложи да събира шишенцата с парфюм тя, за голямо учудване на мъжете, се разплака най-искрено, с едри сълзи.

– Не може ли вие да ги строшите? – примоли се отчаяно.

– Сама ще си ги счупиш! – категорично я отрязва сър Пенчо. Тя се сви като ударена и бавно повлече крака към улицата. Там, под светлината на една улична лампа, едно по едно, натроши многото ухаещи прекрасно шишенца. После тримата си тръгнаха, доволно вдигнали глави. Имаха чувството, че са свършили най-важната услуга на тоя град, а мисълта, че другите няма да узнаят за стореното, вече не ги тормозеше. Бяха хора с достойнство, както бе отбелязал сър Пенчо и не вървеше да се хвалят като хлапета. От една лавка си купиха бутилка евтино бренди и още по пътя започнаха да изпразват съдържанието му. Имаше за какво да празнуват в крайна сметка.

В един от първите слънчеви дни на март, капитан Дуков получи покана да навести старите си познайници – тримата лентяи. Обади му се по телефона сър Пенчо и много загадъчно даде да се разбере, че има какво да му съобщят. От нетърпение капитанът се метна в служебната „Лада“ и подкара към гарата. Намери ги седнали на същата купчина траверси, а пред тях се мъдреха пет бутилки луксозен коняк.

– Ей, какво става тук? – засмя се той – Да не сте изровили скровище?

Тримата важно мълчаха, а сър Пенчо извади специално донесените за случая чаши, отърка ги за по-сигурно в ръкава на палтото си и ги напълни. Подаде чаша на капитана и гордо се наду:

– Наздраве, за хубавата работа!

Дуков остави чашата, приседна до тях и уточни:

– Няма да пия, докато не кажете, за какво става въпрос! Тримата се спогледаха усмихнати. Сър Пенчо подхвана бавно:

– Иммахме споразумение, което изпълнихме перфектно! Оказа се, че калпазани като нас, успяха да открият и обезвредят престъпника – нещо, което не може да се каже за трудолюбивите пчелички от полицията!

– Кой е той? – кратко запита капитанът. Сър Пенчо сви рамене:

– Е, точно това, не можем да ви кажем, защото ние сме хора на честта, а не някакви ченгета! Обаче едно гарантираме – повече такива неща няма да се случват тук! Ако се повторят, ще ви разкажем всичко, но не и преди това!

Дуков се изправи ядосан:

– Вие какво си мислите, бе? Че ще си играем на стражари и апаша? Като ви тикна сега в ареста, ще ви дам една чест!

– Казвайте веднага какво знаете, защото ще обърна другия край на тоягата!

Бродягите мълчаливо отпиваха от коняка. Келешът все пак не се стърпя:

– Това е то, полицейската благодарност! Капитанът усети, че е прекалил и започна да ги уговаря:

– Ако наистина сте разбрали кой е, а не го предавате на полицията, ставате негови съучастници! За това може да получите и затвор!

– Де, де! – прекъсна го Вампирът – аз съм си там като вкъщи!

– Но, другите не са!

– Ако трябва и в затвора ще влезем! – въздъхна сър Пенчо – Сега в България разбойниците ходят на свободата честните хора са в затвора! Само че, как ще докажете, че просто не сме се пошегували? Ей тъй, пийнали сме и сме си направили един хубав майтап! За майтап не вкарват в кафеза!

Капитанът седна на траверсите. Взе си чашата и наведнъж я пресуши. Огледа мъжете сърдито и се тросна:

– Ще ви дам аз един майтап, келеси такива! Ако утре стане ново нападение и трима ви ще окошаря на момента! Нещастни фантазори, с гумени глави! Мислите, че сте много велики, а вършите глупост, която и малко дете не би сторило!

Сър Пенчо го спря е ръка:

– Вие никога ли не сте грешили, капитане?

– Има грешки и грешки! Нагли кражби като тия се наказват само със затвор! Иначе продължават! Ясно ли е?

Тримата мълчаха безразлично. Дуков стана и преди да тръгне предложи:

– Ако до три дни не ми кажете кой е негодникът, вас ще обвиня за престъпленията! Щом обещавате, че вече няма да стават такива работи, значи вие сте ги извършвали!

Сър Пенчо се усмихна:

– По-леко, да не ни уплашите! По време на едно от нападенията и тримата бяхме в болницата на системи!

– За алкохолно натравяне! – допълни Вампира.

– Тъй, че не ни плашете толкова евтино, капитане! Може да сме идеалисти и пияници, но зло никому не сме сторили!

– И добро вече няма да правим! – закани се Келеша. – Щом такава ви е отплатата.

Капитан Дуков поклати съкрушено глава и им обърна гръб. Качи се в „Ладата“ и нервно натисна газта. Само облаче прах остана след него. Тримата се изгледаха любопитно. Примижал срещу слънцето, сър Пенчо рече:

– И Мара Шанела, и капитанът ни мислят за големи глупаци! Чак ги съжалявам тия хора! Кога им остава време да живеят?

Таньо Вампирът цъкна с език и сам не разбра защо се опита да отговори на риторичния въпрос на приятеля си:

– То не е лъжица за всяка уста тая работа! – и доловил насмешливите погледи на побратимите си, добави с пълна чаша:

– Наздраве!

КРАЙ

© 1997 Красимир Бачков

Сканиране, разпознаване и редакция: Алекс Болдин, 2007

Публикация:

СИНИЯТ КОН, разкази, българска, първо издание

Красимир Бачков – автор, Елка Няголова – редактор, Станислав Филипов – художник

Рекламна къща „Пастел“ – предпечат. Печатница „Н. Здравков“. Издателство
„Звезди“.

ISBN: 954-9514-02-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3120>]